

ACCIO SINDICAL

Òrgan de la Federació Local de Sindicats i portantveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any III

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Paquet de 5 exemplars, a 25 cts. exemplar
Número solt, 30 cts. - Trimestre, 350 pessetes

Valls, Dijous 1 de Setembre de 1938

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruhi, 44

Número 100

Ebre, Segre, Guadalaviar, Manzanares, Zújar... Decididament, els rius espanyols, a l'alçada del gloriós Marne quan la Gran Guerra, van incorporant-se una vegada més a la nostra història per a glorificar-la i per a condemnar al vilipendi a tots els intervencionistes i no intervencionistes que ens la voldrien prendre.

Prieto i el seu discurs

Després de dos anys llargs de silenci, el gran tribú socialista Indaleci Prieto, s'ha adreçat al poble espanyol des de l'escenari del Teatre Poliorama de Barcelona estant.

Ha estat la seva una veu vigorosa i espetgant en aquesta hora greu i terrible no solament potser per a Espanya, sinó per a tota Europa i fins el món sencer.

Amb autoritat indiscutible, assolida a força de lluita i de saber resistir tots els embats de les conteses i totes les jugades de l'existència, el company Prieto ha sabut d'una manera valenta, com generalment ha estat de sempre la seva forma d'actuar i de combatre, però potser ara més que mai, dir el seu criteri i moltes vegades fulminar el seu dictari categòric i augur, sobre una sèrie infinita d'aspectes del present problema del món que podem dir, sense temor d'incórrer en hipèrbole, que té el seu centre i el seu capdal terme en la nostra guerra, en la pregona tragèdia de dolor i de sang que ve la República espanyola aguantant, heroica, des de fa més de dos anys.

En la primera tercera part del seu discurs, Indaleci Prieto estigué magistral no solament en les idees, en el fons, en els seus magnífics pensaments, en les seves categòriques consideracions i fins en els seus excel·sos sentiments, sinó en la forma, en la manera acurada i bella de donar força artística a la seva paraula, a les parts superbes de la seva humaníssima oració.

Fera l'efecte d'un artista que anés infantant les seves concepcions amb una cura d'artista per excel·lència. Així en brollaven aquells parafrases que podriem recollir encertadament en nombre gran com a preu-dissimes i sucoses peces de clàssica antologia.

Després, però, així que l'emoció s'anà apoderant d'ell, d'ençà que va assolir aquella abrandada exaltació de l'Exèrcit Popular espanyol per part del públic, Prieto fou potser com mai no ho havia estat, amb haver-ho sabut ésser tant, el tribut autèntic del poble, avassallador i apassionat tant en la seva dialèctica ideològica com en la forma de donar-li l'expressió verbal precisa, incontrovertible, dilapidant.

Hauríem dit que era el Prieto dels seus millors anys d'exaltada i atormentada joventut, però amb molta més fondària de les rels del sofriment, de la dolor dels altres més que de la seva mateixa, de l'experiència, de l'amargor, dins el seu cor i el seu cervell.

No cal dir que quan vegèrem més elevada magistralitat i quan més ens va semblar responsable a la realitat i a l'esperit amb motius amargats i adolorits dels presents moments, fou en els seus atacs a la conducta inexplicable, suïcida i indigna de les democràcies, dels partits socialistes, de les masses proletàries d'arreu del món, salvades les dues hönroses i conegudíssimes excepcions, envers la República espanyola, amb motiu de la nostra guerra contra els facciosos i la invasió totalitària. Els seus atacs a Anglaterra, al socialisme internacional i a la Societat de Nacions foren pregons, duríssims, però justs, raonadíssims i per tant més decisius i contundents.

I des d'un altre punt d'albir, per acabar, podem afirmar rodonament que Indaleci Prieto ha demostrat una vegada més ésser un polític d'alta d'envergadura que pot comparar-se amb els primers no solament d'avui, sinó d'altres temps més sortosos que el nostre, de tot el món.

INFORMACIÓ

D'una manera molt especial els nostres companys mobilitzats, venen reclamant-nos insistentment que procurem que el nostre setmanari sigui molt més informatiu, pel que fa referència a la vida de Valls i la seva comarca del què ve éssent-ho fins ara.

Nosaltres, que com saben la majoria dels companys al·ludits fórem els més fermes partidaris de l'aspecte informatiu d'ACCIO SINDICAL i durant diverses setmanes assolirem en bona part les nostres cobejances a força d'una activitat que després no poguérem continuar, comparim naturalment el seu criteri, i, des de prompte, ens fem molt bé càrrec dels imperatius d'ordre moral, intel·lectual i sentimental que els fan sentir ara aquest afany pregoníssim de saber coses de la reraguarda, sobretot pel què al desenvolupament sindical, polític, social i cultural es refereix.

Més encara, fem tot el possible per a dar-los satisfacció, tot i que podriem retreure-li a algun dels que amb més perseverància ve requerint-nos en tal sentit, i diem això, naturalment, a base d'amistat i fins de mitja broma entre companys, el què ens respongué més d'una vegada quan, trobant-se encara entre nosaltres, l'instàvem per a que, des del lloc adient per a tal objecte que ocupava, ens fes el favor de proporcionar-nos matèria informativa, malgrat hagués estat únicament matèria prima.

Fora, però, fins dolent i tot retreure ara això seriosament i ho hem fet solament en el to esmentat. Ells són als fronts i generalment, lluiten i cauen, sofreixen totes les penes pròpies de la guerra, i més d'una guerra com la que estem fent, i és natural que, per gairebé tots la llunyania del tercer païral, podriem dir-ne, sigui una de les penes que més els arriba encara al fons de l'ànima.

Es per això que des de fa unes setmanes hem iniciat el nostre «Noticiari Local» que voldriem ampliar fins a fer-lo comarcal, encara que topem amb impossibilitats gairebé absolutes per a fer-nos amb notes dels pobles.

Per altra banda, cal que no oblidem que avui tot dona voltes a l'entorn dels fronts, és la guerra l'únic centre, l'únic motiu i la única realitat.

En la majoria dels aspectes, poques coses poden dir-se de la reraguarda que verament valgui la pena d'una gasetilla informativa. Tot el què no sigui treballar i aguantar, pot valdre gran cosa? Però potser cal tenir present que són aquestes petites coses que contribueixen a l'anivellament tan individual com col·lectiu dels combatents, en contrast a la gesta immensa que venen executant.

Necessitat de revaloritzar el moviment llibertari de l'Alt Camp

No fa molts dies ens adreçàvem des d'aquestes mateixes columnes al nostre Comitè Comarcal assenyalant-li la necessitat de tenir en compte les falles indiscutibles i fins si ens ho feu dir de possibilitats catastròfiques que ve presentant el moviment llibertari en general i d'una manera molt especialíssima en la nostra comarca.

Ens referíem concretament en aquella ocasió als Sindicats de diverses localitats que més que Sindicats no ja proletaris o de treballadors, sinó revolucionaris, venen semblant aquelles vergonyoses capalletes tan combatudes més per nosaltres que per ningú en temps que ja haurien d'ésser molt més llunyanes dels que ho són encara malhauradament, amb la sola finalitat de fer una mica, no ja de política alta i baixa, sinó de xafarderia, caciquisme i personalisme i servir de plataforma per a que uns quants individus formin part dels Ajuntaments.

Això és necessari que s'acabi per la nostra mateixa dignitat, per l'honor mateix del moviment llibertari que amb un preu de sang i sacrifici de les vides més pures i valuoses ve pagant de sempre el seu penosíssim prestigi, i si no es prou aquest motiu, amb tot i ésser tan considerable, cal que ho acabem per ésser una vital necessitat del nostre moviment mateix.

Determinades actuacions no solament posen en perill, —dament de no representar-ne cap defensa en són encara els seus més temibles enemics— el nostre prestigi, la nostra dignitat llibertària, el nostre bon nom i la nostra història, tan plena d'errors com es vulgui i alguns d'ells malhauradament de conseqüències funestíssimes, però sempre invicta, heroica i sublimitzada per la inesgotable capacitat de lleialtat, de sofriment i de sacrifici dels nostres militants, sinó que representen una de les causes fonamentals de la feblesa vital que ve presentant el moviment llibertari sobretot en algun dels seus aspectes.

Cal tenir en compte que l'heroisme i comportament esplèndid, generós i exemplar dels nostres homes ahir a les Milícies i avui dins els Cossos de l'Exèrcit Popular, no representen per si sols una valor de força autènticament transcendental pel què fa referència a l'avenir necessari per al nostre moviment.

En primer lloc, no han estat els nostres companys els únics herois que han posat d'una manera manifesta de relleu al llarg de la nostra guerra, ni molt menys. No és pas aquesta una qüestió numèrica. Fins suposant que haguessin estat en una enorme majoria, aptant si voleu, els herois nostres—que per altra banda no ho són nostres precisament, sinó del poble en general, de l'Antifeixisme com a causa comú, i aquesta és potser la seva vàlua més alta—en relació amb els d'altres partits u organitzacions, n'hi hauria prou amb un que no pertanyés al nostre moviment, però que fos o hagués estat heroi de veritat, mai no cometriem la indecadesa ni la injustícia de convertir mal això en una raó d'argument.

Però amb tot i la transcendència que l'heroisme als fronts representa per a les possibilitats de la nostra lluita, cal reconèixer que per al veritable esperit de la vida i sobretot de la història no passa d'ésser d'una importància, dins l'espai i el temps, incidental.

Han d'ésser les idees, la perspectiva superguerrera, les què en tot cas han de fer que no resulti estèril i assolixi una veritable transcendència el què assolim amb el nostre heroisme en la guerra armada.

Però cal estendre més el nostre esguard i comprendre dins el panorama que presenta el moviment llibertari no solament els Sindicats, i aquests encara no tan sols en l'aspecte esmentat sinó en tots els aspectes, en l'econòmic, en el cultural, en el social i polític, etc. etc. sinó les Col·lectivitats tan agrícoles com industrials, les Cooperatives, els Grups específics, les Joventuts Llibertàries, Dones Lliures, els Ateneus, en una paraula, totes les formes i manifestacions del nostre múltiple, dins la unitat bàsica, moviment llibertari.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

Por esos pueblos de Cataluña

Montañas y más montañas. Unas de roca pelada, otras verdeantes de arboledas; pinos, encinas y robles; robles que son todo un símbolo de fortaleza. Fortaleza que nace de la misma tierra ibérica, transmitiéndola a los árboles y a los hombres.

Hemos escalado muchos metros de montaña. Parece que vamos cabalgando sobre el lomo de una gran serpiente. Esta es la forma de la carretera, vista desde lo alto de la montaña, que sube en forma de caracol y zigzagando.

A lo lejos divisamos un montón uniforme de piedras que a medida que nos vamos acercando resulta ser un pueblo.

Hace el efecto que está colgado en la montaña como un nido de águilas.

Estamos ya a la entrada del pueblo. Las calles son tan empinadas que se sube por ellas en escalones. El piso de esas calles está compuesto de piedras tan uniformes que por la falta de costumbre caen rodando sobre ellas algunos de nosotros. De noche, ni intentar circular por ellas puede hacerse.

Entramos a la aldea con gran algarabía de voces y pisadas, pisadas que por el efecto de los zapatos herrados que llevamos, parece que desfila un escuadrón de caballería. Las mujeres y los niños, ya que casi ellos solos viven allí, asoman la cabeza por las puertas y ventanas. Las madres con sus miradas maternales que tanto las caracteriza ven en nosotros a sus propios hijos que también están luchando por esos pueblos españoles.

Algunas veces ves resbalar alguna que otra lágrima por sus emocionadas y pálidas caras, lágrimas que ellas presurosas se cuidan de ocultar para que no nos causen ningún decaimiento en nuestro espíritu.

¡Que grande es el corazón de las madres!

Poco saben ellas que aquellas lágrimas furtivas, aun nos dan más ánimos para seguir luchando contra la reacción negra del fascismo.

Cuanto más dolor vemos reflejado en sus caras más pensamos en la necesidad que hay de acabar pronto con esta ola reaccionaria que nos invade desde distintas partes de Europa, principalmente de Alemania e Italia, como morbo que amenaza aplastar la civilización humana.

Pero no lo conseguiremos, porque se ha interpuesto un pueblo que ha demostrado ser tan fuerte como los robles que tienen sus montañas.

En las calles estrechas y tortuosas de esta aldea semidormida entre el silencio circundado por sus montañas, vuelve a renacer el dinamismo que da la juventud a todas las cosas.

Todo es ir y venir de gente mo-

za plétórica de vida y ansias de libertad.

Los viejos, como es natural, un tanto decaídos por el peso de los años y el desgaste por el eterno batallas de la vida. Pero al ver esta oleada de optimismo que anda por sus calles, se enderezcan con más vigor y los vemos como trabajan la tierra con la suficiente energía para que de ella salgan los frutos que han de sostener y llevar adelante hasta el final, esta cruzada que sostiene el pueblo español, que son sus propios hijos que luchan en los diferentes frentes, para alcanzar una libertad bien merecida y un bienestar económico que hasta ahora no han tenido.

Si bien muchos de los pueblos y aldeas que hemos conocido en medio de estas sierras, no conocen de las luchas sociales organizadas a través de los sindicatos, si tienen por propio instinto un gran concepto de la libertad y de la fraternidad humana.

A veces hablando con estos rústicos, pero leales compañeros, te dicen que no se puede vivir sin amos; pero alargando la conversación resulta que ninguno de ellos ha ido por amo alguno ni como amo ha tenido a nadie a sus órdenes. Quien más, quien menos, todos viven del producto de su trabajo, quien con las tierras, quien con el pastoreo, existiendo entre ellos un gran apoyo mutuo; pues cuando una familia tiene que hacer una faena que ella sola no puede desempeñar, acude a otra vecina. Y viceversa cuando esta otra necesita lo mismo.

Y así lo hacen con tanta naturalidad que se extrañan que nosotros quedemos tan admirados de todo esto.

Es un poco raro lo explicado ¿verdad?

Pero es así. Por una parte te dicen que no se puede vivir sin amos y en la realidad viven sin ellos.

A veces viendo la vida y las costumbres de estos pueblos, pienso cómo puede ser posible que haya quien crea que este pueblo indómito, que es el pueblo ibero, la raza ibera que diría Gonzalo de Reparaz, con un concepto rústico si queréis de la vida, tan libertario, se pueda someter bajo el signo de la dictadura fascista ni de ninguna otra. De ninguna manera.

Hasta estas montañas de nuestra tierra, con su aspecto tan selvático, nos lo dicen.

PROMETEO

En campaña 10-8-38,

¡EL LIBRO!

Mucho se ha hablado y discutido sobre lo que es y lo que representa el libro, pero ninguna verdad tan grande se ha dicho, como la de que: «el libro, es el mejor amigo del hombre», a la que hoy podemos añadir esta otra: «el libro, es el arma mejor del pueblo oprimido», pues está sobradamente probado que, no solamente con cañones y metralla se ganan las batallas, ya que una de ellas, la más importante quizás, la tenemos que ganar mediante esta arma sublime denominada «libro».

Es más eficaz un libro en manos de un combatiente, que cien fusiles disparando contra el enemigo, pues mientras el uno labora en la formación intelectual del individuo capacitándolo y poniéndole al descubierto la maldad y la villanía de la sociedad presente, lo otro sólo le evoca ansias de destrucción, deseos histéricos de exterminio, le atrofia los sentidos con su ruido estruendoso, degenerándole por completo, haciéndole perder todo sentimiento humano y haciéndole sentir el placer de sangre humana, es decir, hace del hombre, un perfecto monstruo.

Para combatir todo esto, que no es más que la degeneración embrutecedora de la guerra, es necesario que en las trincheras no falten libros, pero libros amigos, libros sanos; no como muchos que he tenido ocasión de ver yo en los parapetos, pornográficos cien por cien, los que demuestran cuan baja es la pasión de ciertos jóvenes. Arranquémoslos esos libros de sus manos y démosles en su lugar, libros que respondan a su conciencia de clase, a su imaginación atrofiada, que demuestren al combatiente por lo que lucha, haciéndole ver lo que representaría para él, el triunfo de los bárbaros que invaden nuestro país, convirtiéndolo en ruinas y cenizas y si así lo hacemos, no nos quepa duda que sacaremos resultados óptimos, ganando una de las batallas más importantes; la destrucción total de la ignominia y la incultura que hoy asola al mundo entero y por cuya causa, tantos millares de compañeros han caído, van cayendo, como hojas arrancadas de un árbol joven, hojas verdes, plétóricas de juventud, de ilusiones, de ansias de vivir, pero que mueren en edad prematura, por defender la savia del árbol que les da calor y vida.

Nuestra obra, nuestra lucha, los heroicos sacrificios realizados por nuestros hermanos, serían nulos sin la ayuda del libro, por lo tanto no podemos permitir que su sangre sea estéril, hay que luchar con tesón contra la ignorancia, tenemos el deber de sembrar hoy, para recoger mañana, que cada parapeto se convierta en un centro de enseñanza y capacitación y habremos logrado uno de los principales objetivos: el aplastamiento de la bestialidad humana.

ANTONIO SUREDA
26 División

En Campaña 23-7-38.

GEO-HISTORIA

La realidad de Palestina

por PIERRE VAN PAASEN

IV y último

De regreso de Etiopía, el barco en que yo viajaba, perdió una hélice y fuimos desembarcados en Yemen. Pasé algún tiempo en Sana, la capital, y más tarde fui a Jidda. La visión más horrible que conservo de esas ciudades árabes es el número elevado de ciegos. En Sana, especialmente, el 25 por ciento de la población era ciega o se hallaba en vías de serlo, sufriendo de tracoma, la terrible plaga del Cercano Este. Palestina es la excepción. Allí los hospitales han eliminado la enfermedad. El contraste entre las viejas ciudades árabes y las de Palestina es tan espantoso que produce sorpresa. Son limpias, sanas, infinitamente más prósperas; los caminos de Palestina están recorridos por automóviles. De hecho está claro que la política de los judíos con respecto a los árabes ha sido una obra de bien y la empresa emprendida por los judíos en Palestina constituye el más grande caso de misión cristiana y altruista que la historia jamás haya registrado.

El único peligro existente para los árabes de Palestina es que los miembros de las cuatro o cinco familias árabes poderosas que son todavía dueñas de la mayor parte del país, decidan retirarse, vendiendo sus tierras a los judíos, yendo a disfrutar del dinero de las ventas a sus «villas» del Cairo o de la Riviera. Eso sería sin duda una calamidad desmesurada.

Contrariamente a sus solemnes promesas de facilitar la erección de un Hogar Nacional Judío en Palestina, el gobierno británico ha impedido sistemáticamente el progreso de sus trabajos. Otorgando una importancia fuera de proporción al nacionalismo árabe, las autoridades de Palestina han tratado de crear la impresión en el mundo de que existía en Palestina una incompatibilidad árabe-judía y de que la idea de expansión de la empresa nacional judía debía ser abandonada. Debe hacerse notar con relación a esto, que los ataques de los árabes hacia judíos eran mayores en intensidad cuando la posibilidad de una mayoría numérica judía asomaba en el horizonte.

La sencilla verdad es que el movimiento nacional judío ha servido el propósito por el cual

Gran Bretaña entró en alianza con él en 1917. Ha facilitado que estableciera fortificaciones en el lado noreste del canal de Suez, y ese fue el fin de la utilidad del sionismo en lo que concierne al imperio británico.

El pueblo judío no debe esperar una mayor expansión de su hogar nacional, pues su extensión tropiezaría con los planes militares en Tierra Santa. Con el propósito de limitar el Hogar Nacional Judío a una pequeña franja a lo largo de la costa mediterránea, que fue el fin de la última encuesta Real de la Comisión, Gran Bretaña ha significado su última concesión a las aspiraciones sionistas.

Sin embargo, esto no significa el fin de la lucha judía para su emancipación nacional. Esa lucha entra en una nueva fase. El imperialismo desencadena las fuerzas que aceleran su propia sentencia. El nacionalismo árabe ha sido despertado. Palestina ha entrado definitivamente en la fase del capitalismo industrial. Pero no solamente Palestina, sino también toda la península árabe está en el camino de la técnica moderna.

Aun cuando la influencia de los trabajadores judíos en las masas árabes es pequeña, el carácter antisocial de los señores feudales y de los propietarios de tierras empieza a ser comprendido por las masas árabes. En el curso del tiempo los labriegos y los trabajadores árabes se darán cuenta de que no es la penetración de los judíos, sino el imperialismo británico, quien por su antiguo sistema de dividir y de reinar, controla el dinero y los recursos de su país, es el obstáculo principal para su emancipación, y de que su propia clase de amos y señores no se inclina a obtener su libertad, sino que buscan su independencia nacional al modo del Irac, Transjordania y Siria, es decir, de un estado que deja la base del feudalismo intacta, bajo la protección de una gran potencia que es su consejera y protectora.

Las masas árabes se darán cuenta a medida que pasa el tiempo que la lucha que deben emprender es en colaboración estrecha con el movimiento judío en Palestina.

ATENEOLIBERTARIO

CURSILLOS TEORICOS ABREVIADOS

Cada lunes: Aritmética y Geometría.
Cada martes: Geografía y Gramática.
Cada viernes: Disertaciones sobre temas libres.

ARCHIVOS
ESTATALES

NOTICIARI LOCAL

Divendres passat es va celebrar l'anunciat Ple Municipal. Es desenrotlla en un ambient de cordialitat que ens demostra la compenetració amb que actuen les forces antifeixistes locals.

Nosaltres no més hem de lamentar la manca d'aquell estol de ciutadans asidus concurrents a les sessions municipals; fins els companys consellers deuen trobar a faltar el seu escalf.

Més a més no es presta tan a poguer fer una mica de galeria al saló de sessions quan es troba completament desert de públic.

Tan aficionats com som nosaltres a *jalear* la galeria, desitgem omplir el nostre incòmode saló de sessions.

Tenim entre nosaltres amb vuit dies de permís el nostre bon amic i company en Joan Figueras, Comissari de companyia de Sanitat, destacat als fronts de guerra dels nostres Pirineus.

Ve ple de salut i optimista com sempre. Li desitgem una bona estada entre nosaltres.

La nostra gloriosa aviació ens ha donat aquests dies tema preferent en totes les converses; tots els dies són contats els avions abatuts a la aviació facciosa i que ens comunica el nostre part de guerra.

De continuar per aquests lloable camí es probable que els *cafres* de Mussolini i Hitler es vegin obligats a canviar de procedir envers nosaltres, gràcies a la valentia i activitat dels nostres pilots, que tenen la comesa de retirar de la circulació a tota l'aviació estrangera.

Nosaltres confiem veure superades encara les gestes dels nostres soldats de terra i aire.

Han estat incorporats a les seves minories municipals, per a suplir les vacants produïdes per diversos consellers incorporats últimament a l'Exèrcit, els següents companys: Joan Mateu i Batalla, per la nostra organització; Ursula Gelambí, pel Partit Socialista Unificat i Josep Vidal i Joan Fàbregas, per Esquerra Republicana de Catalunya.

Els desitgem a tots una encertada gestió en benefici de la nostra ciutat i de la causa que tots defensem.

Avui fa vuit dies va tenir lloc la reunió del Sindicat d'Indústria de l'Edificació, Fusta i Decoració.

Tot i faltant els companys incorporats a l'Exèrcit Popular es prengueren acords de transcendència i es mantingueren les discussions en termes de la camarade-

ria i bona voluntat demostrades des de fa molts anys pels obrers de la construcció.

Ens han assegurat que molt prompte serà alliberat el nostre estimat amic Josep Massoni, indultat de la condemna que li fou imposada, per l'afer de clausura del local primitiu de les Joventuts Llibertàries locals.

A nosaltres ens causa una gran alegria aquesta nova, puig que tenim en gran estima l'actuació antifeixista del company Massoni i ens doïa veure'l condemnat com a feixista.

Encara que una mica tard s'ha fet justícia i nosaltres ho celebrem en gran manera.

S'ha incorporat a la minoria socialista del Consell municipal la companya Ursula Gelambí.

Celebrem la incorporació a les tasques municipals de la primera companya i li desitgem força encert en la seva comesa.

Aquest cas, nosaltres el trobem molt simpàtic i hauria de representar la incorporació definitiva de la dona a la vida política de la nostra localitat.

Si fins avui la dona ha viscut separada dels afers del Municipi, no ha estat pas per manca d'elements, sinó pels atavismes predominants en la nostra època.

Aquesta setmana hem rebut lletres dels següents companys: Tondo, Coll, Sebastià Cervelló, Avellà, Josep Ciurana, Pau Figueres, Isidre Poca de Espluga de Francolí, Baltasar Villalengua, Juan Guasch Pié i Claudi Domingo.

En les seves lletres ens ajuden a conservar el tremp necessari en temps de guerra i a continuar la lluita fins al final victoriós.

Acció SINDICAL els envia una salutació fraternal, ensems que els desitja una bona sort.

Per tal de desmentir els *bulos* de la cinquena columna, interessada en dividir les opinions dels ciutadans, el nostre Consell Municipal prengué l'acord en la seva última sessió, d'enviar uns telegrames d'adhesió als dos governs del nostre poble, a l'objecte d'enfortir la seva autoritat i el seu esperit.

Recomanem a tots els nostres estimats lectors que no es delixin influenciar per la consigna jesuítica, emprada per la cinquena columna, del famós divideix i vençeràs.

Dissortadament hem rebut confirmada per la seva unitat la trista nova de la mort del nostre es-

timat company Joan Guasch Lirón.

Tots recordem la vàlua de l'amic Guasch i el que significa per la nostra organització la pèrdua d'un company tan actiu.

Fou un dels primers voluntaris enrolat en aquelles dues gloriasses centúries que marxaren vers Aragó el Setembre del 36, plenes d'optimisme.

Que la terra sigui lleu a l'heroi caigut, del grup dels dinamiters «Batista».

Ha estat uns dies al costat de la seva família a Fonssaldes, convallescent de les ferides rebudes fa unes setmanes als Pirineus, en l'exercici dels seus deures de combatent, el nostre volgut amic i company Ramon Avellà, a qui hem tingut ensems l'alegria de tenir-lo per unes hores entre nosaltres.

Ahir, restablert ja de les esmentades ferides, sortí altra vegada vers el seu destí militar. Celebrem el seu restabliment i desitgem que la sort li sigui més favorable encara d'ara en endavant.

Ve de la pàgina 4.

Exceso de servilismo en las mujeres e insensibilidad y egoismo en los hombres

prender como puede ninguna mujer quitar a los hijos lo que en buena lógica les pertenece, para darlo al padre porque trabaja y hay que tenerlo contento, hombre como es, o como debiera ser por lo menos.

Mientras los hijos son pequeños, para ellos han de ser las atenciones y los privilegios si son necesarios y posibles, tanto por parte de la madre, como del padre, y a medida que van creciendo veremos que su sensibilidad, si en tal medio y tal proceder han sido educados, ya no les permitirá ser preferidos y sabrán ser fuertes para demostrar que son capaces de someterse a la misma disciplina y a la misma línea de satisfacciones que sus padres. Sabrán sentir el delicioso placer de partir una perra, ponga por ejemplo, en tantas partes como familiares y comersé la suya cada cual sin egoismo de ninguna clase y conocer el sabor de la amargura cuando por la distancia o las circunstancias que sean, uno se encuentra en la oportunidad de saborear algo que sabe que a los otros también les gusta y no lo poseen, ni se les puede proporcionar desde donde uno se encuentra.

Y aprenderíamos de esta forma, padres e hijos y sobre todo hombres y mujeres, a sentarnos frente a frente y discutir como buenos amigos nuestras necesidades y posibilidades, a ayudarnos mutuamente en los momentos difíciles y a no cargar sobre uno sólo, sea él o sea ella, las responsabilidades y las angustias que comporta siempre una vida de lucha y de trabajo.

Y estoy plenamente convencida que mientras no seamos así, no tendremos derecho a llamarnos compañeros ni compañeras. Todo lo más maridos y esposas, y gracias.

GUADALUPE CUADRADO

AJUNTAMENT

El Ple municipal del divendres passat

Amb assistència de la majoria dels consellers, tingué lloc el proppassat divendres l'anunciada Sessió Plenària del nostre Ajuntament.

Un cop llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior, fou discutit i aprovat l'ordre del dia, amb breus explicacions dels consellers amb referència als respectius departaments.

El primer punt fou aprovat sense discussió, quedant, per tant, incorporats al Consell Municipal els següents companys: Joan Mateu Batalla, per la C. N. T.; Ursula Gelambí, pel P. S. U. C.; i Joan Fàbregas i Josep M. Vidal, per Esquerra Republicana de Catalunya, en substitució, respectivament, dels ex-consellers incorporats a l'Exèrcit Popular, Ramon Avellà i Rodon, Francesc Ollé Aimerich, Joan Piana i Tondo i David Canela.

Després de breus paraules de salutació als nous consellers, especialment a la primera dona incorporada a les tasques municipi-

pals, i prèvies les obligades, encara que breus, intervencions dels departaments afectats, foren aprovats sense discussió tots els altres punts de l'ordre dia.

Es presentada una proposició de la minoria comunista, per a l'adquisició dels planols d'un grup escolar en projecte a la plaça de Castelar, per un valor de deu mil pessetes. Com que no és demanada la urgència de la seva aprovació, la proposta passa a la Comissió.

Diversos consellers adrecen uns precis al company que ho és de Provelments referent al pes del pa i altres anormalitats referents a la fabricació i expendició del mateix article. Són contestats adequadament pel company Trilla, desfont alguns equívocs que donen lloc a un xic de polèmica.

Presentada una proposició en el sentit que siguin tramesos per la Corporació Municipal uns telegrames d'adhesió als governs de la República i de la Generalitat de Catalunya, l'és aprovada per unanimitat.

No havent-hi ja més assumptes a tractar, és aixecada la sessió.

Imp. E. Castells. - Telf. 188. - VALLS

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRÍCOLA DE VALLS,

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la matelxa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La omissió

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA
Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

ONSTRUCCIÓ DE CARROSSERES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i tallers: General omerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles: Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

Es necessari organitzar d'una Vegada i de manera definitiva a Valls i comarca, dins el nostre moviment llibertari, l'aportació i el redreçament moral i cultural de les nostres dones. Companyes totes, activitat, capacitat i categoria, com correspon a l'hora que passa i a la vostra mateixa dignitat.

VOCES DEL FRENTE

En la trinchera

Prosiguiendo nuestro relato de la vida en campaña, hoy vamos a tratar de describir lo que es la vida diaria del combatiente en la trinchera y su misión a cumplir.

Hoy en día, con un Ejército articulado y vertebrado, como es muy natural, cada órgano desempeña una función, al igual que el cuerpo humano. El Ejército necesita que estos órganos estén lo mejor posible organizados para que rindan mayor eficacia en su cometido. Por lo tanto, vamos a hablar de uno de estos órganos, llamado «división de línea».

Como, define esa misma denominación, se le aplica por ser la que está a la vigilancia de la llamada línea, o mejor dicho, de las llamadas líneas divisorias, por lo que está casi siempre en contacto con el enemigo.

Esta línea está fortificada por medio de trincheras, parapetos, nidos, blocaos, etc., etc., según entienda el mando que se debe fortificar. El soldado vive su vida cotidiana en el interior de esas fortificaciones porque, como bien dice el proverbio, «lo que no ha ocurrido en un año, puede ocurrir en un instante». El enemigo, lo mismo que nosotros, es cauteloso en sus preparaciones y nos podría coger de improviso.

He aquí, pues, al combatiente viviendo, como antes, en el vientre de la madre, sólo que la madre en este caso es la llamada madre tierra, que nos acoge en su seno para protegernos contra el odio de otros hijos que también tienen madre y ellos, al igual que nosotros, también se recogen en el regazo de la tierra para ser protegidos.

Rasgándole las entrañas, logramos hacer puesto de fácil defensa para nuestras ansias y nuestro sueño. Allí construimos las aspilleras, de cara al enemigo, por si se nos ataca; de esta forma él vendrá a cuerpo descubierto y nosotros sólo podremos ser atacados por la

pequeña aspillera. Esto, naturalmente, por lo que respecta a los proyectiles de pequeño calibre, como son los de fusil, ametralladora, etc.

Labor a desarrollar, es de muy poca variación; guardia constante, siempre ojo avizor. Desde luego, las guardias se van turnando hasta llegar, según los casos, a hacer cuatro o seis horas diarias, entre noche y día.

Cómo se come y duerme: la comida se reparte por mediación del furriel y los rancheros, de una forma regular cada comida. Se sirve para todo el grupo y éste se lo reparte a su vez entre todos sus componentes.

Para dormir, se construyen dentro del mismo parapeto o trinchera, debajo de tierra, las llamadas «chabolas de trinchera». Estas consisten en un hoyo con una puerta de acero y suelen estar cubiertas de recios troncos y ramaje recubiertos a su vez de tierra, formando una capa de diferente espesor, según que queramos resguardarnos de la lluvia, o bien de ésta y a la vez de la metralla de los cazas y morterazos. Allí yo tengo miraguano del llamado en catalán *fanàs*. Más de una vez al irme a acostar, me he dicho para mí: pero para qué queremos los burros si no hay *fanàs*? Y luego, dándole vueltas, llego a la conclusión de que si no hay *fanàs* tampoco habrá burros. Total que al terminar la guerra no tendremos ni burros ni *fanàs*. Todo lo habremos gastado.

Luego, el resto del día: lavar, perseguir y darles guerra a muerte a los piojillos, de los cuales—la verdad sea dicha—hay por aquí muy pocos. Leer, escribir, charlar, etc.

He aquí explicado, de una forma sintética, lo que resulta ser la vida, ignorada por mucha gente, del combatiente en la trinchera.

JOSE AVELLA
DE LA DIVISION 26

La nostra super-gloriosa infanteria

Hi ha algun mot que pugui superar el de gloriosa? Jo crec que sí deu existir o almenys hauria d'existir, per a poder atorgar-lo a la super-gloriosa Infanteria del nostre Exèrcit, tota vegada que no hi ha cap altre unitat que ofreni amb més resignació i amb més ignorància per al seu heroisme, la seva sang que aquesta arma soferita de la Infanteria.

Les gestes heroiques i anònimes que aquesta realitza, superen o superarien als ulls de qui les ha vist o les pogués conèixer certament descriptes: a tot el que en aquest ordre pot imaginar-se el pensament humà.

Podriem explicar-ne molts exemples, però ens exposariem a que només arribés a creure'ls qui els ha viscut. D'altra manera sem-

bla impossible que amb l'instint de conservació que tenim les persones, hi hagi moments que poguem afrontar amb sens igual serenitat i enteresa d'ànim, com sol fer-se, els més terribles perills en aquesta Arma.

I no vol pas dir això que els homes que integren la Infanteria hagin estat forjats d'un tremp especial o quelcom semblant. Són homes, com tothom sap, iguals que els altres. Però hi ha la diferència que la Infanteria té al seu càrrec la comesa més dura de la nostra lluita i sense regatejar esforços la compleix de la manera més exemplar en tots els fronts.

Ara be: el poble en general i en particular les altres unitats del nostre Exèrcit, saben fer justícia a la Infanteria? Potser sí, però, en general, més aviat no.

Pel que fa referència al poble, i això es pot constatar tots els dies i tots els moments, es veu un menyspreu mig amagat vers tota aquesta sèrie d'autèntics herois anònims que veiem passar tots els dies pels nostres carrers, sense afaitar, bruts, estripats, etc., etc., si no mutilats i carregats de venes i esparadrap, sense tenir en compte que això és l'«emblema» de la vida atzarosa i antibigènica de la trinxera. Tenen la seva cara demacrada i rovellada, donant a comprendre que els ha calgut sofrir totes les inclemències amb que els obsèquia la naturalesa a més de les pròpies i per si terribles de la mateixa guerra.

Doncs si ells duen les senyals d'ésser els més soferits i a l'hora els més fermes puntals de la nostra lluita, perquè fer-los aquest menyspreu? En tornar al lloc on el deure de combatents els crida, lloc d'enyorança i soletat, han de sentir-se per força apenats pen-

sant que al seu pas per ciutats i pobles els hi ha mancat aquell afecte que per a ells hauria estat una bona i nova font d'entusiasme per a la seva continuïtat en la lluita.

A les altres armes o cossos, i és sensible que calgui dir-ho, sobre tot a molts dels seus membres, els hi sembla que la Infanteria és una arma inferior a la seva, quan és, precisament, tot el contrari. I per aquesta convicció que semblen tenir de llur superioritat damunt la Infanteria és pel que els altres cossos la tracten com la tracten quan junt amb ella els cal actuar per les conveniències de la guerra.

Poble i unitats totes de l'Exèrcit, tenim el deure d'estimular la Infanteria i de considerar en tot el

què val la seva heroica actuació, essent com és la que més sofreix i la que més mancada de tota mena de diversions i de seguretats personals està.

Homenatgem aquests fills del poble i estimem-los com es mereixen. Que sigui el nostre cor i el nostre vertader reconeixement els que els hi dorguin, tant quan estan al nostre costat com quan estan al seu lloc de lluita, lluny de nosaltres, l'escalf necessari i el confort moral indispensable per a seguir amb el màxim optimisme la seva heroica ruta envers la victòria, de la qual, els de la Infanteria, n'hauran estat els primers forjadors.

R. JUNCOSA

VOCES FEMENINAS

Exceso de servilismo en las mujeres e insensibilidad y egoísmo en los hombres

Estas son las conclusiones a que se llega ante la vista de las excesivas atenciones —no es muy justa la palabra, pero llamémoslas así— que las mujeres tienen para con sus maridos y la frescura con que ellos las aceptan, considerando natural que sean ellos los preferidos, una verdadera especie de privilegiados, sin acordarse ni de sus hijos en la inmensa mayoría de los casos.

Diréis tal vez que no son los presentes momentos para hablar de ello, pero creo que para manifestarse el sentimiento de justicia y la razón siempre es oportuno. Y más sobre todo, si queremos que las palabras compañero y compañera o camarada tengan

sentido, sean aplicadas en su verdadero significado. Yo no podría considerar como compañero a ningún hombre a quien tuviese que engañar llenándole el estómago o mintiéndole caricias para tenerlo contento, por el hecho tan natural de que trabaja y aporta al hogar el producto de su trabajo. ¡Como si no representase al fin y al cabo para la mujer un verdadero trabajo el ejercicio de su función de madre, sobre todo si se ejerce dignamente y bien, cuidar la casa, etc., etc.!

¿Qué más natural que si se presenta en el hogar un problema, sea del orden que sea, sean los dos, hombre y mujer, a resolverlo, y no eso tan estúpido de decir el marido: «Aquí tienes mi salario y allá te las compongas» y que sea la mujer quien tenga que apañar con todos los quebraderos de cabeza que supone entre nosotros, los proletarios, ir sacando, como se puede, el hogar adelante? Y aún a esto tener que añadir la nota humillante de vivir la mujer constantemente con la preocupación de tener al hombre contento, sin que él se preocupe para nada del trato especial que se le da, viendo muchas veces que se tienen con el atenciones y preferencias que ofenderían siempre a un hombre sensible y que jamás las toleraría.

Me parece, en cambio, muy natural, que si la madre puede proporcionarse lo que pudiéramos llamar una golosina, ponga por caso, la guarde con preferencia para los hijos, «sobre todo mientras son pequeños y llevados de su inconsciencia y su instinto egoísta, no puede comprender aún el sentido de la solidaridad y la justicia. No puedo llegar a com-

Seguix a la pàgina 8

S. I. A. Servicio de envíos de todas clases a los combatientes de los frentes

La filial en nuestra ciudad, de Solidaridad Internacional Antifascista, pone en conocimiento del público en general que ha quedado organizado en Valls y en sentido comareal el servicio arriba citado, mediante el cual pueden ser enviados a los combatientes toda clase de paquetes, dinero, etc.

Para el envío de dichos paquetes ha sido establecida la tarifa de 1 peseta por kilo, debiendo hacer constar que caso de no ser hallado el destinatario por traslado u otras causas, los envíos serán traídos nuevamente a Valls para ser recogidos por quienes los mandaron, a quienes se pasará la correspondiente comunicación.

El coche que ha de transportar los repetidos envíos, pasará por Valls del 9 al 10 y del 24 al 25 de cada mes.

Para la entrega de paquetes y toda clase de envíos y aduisción de informes, dirigirse a la Federación Local de Sindicatos C. N. T. de Valls, plaza de la República, n.º 11 (antes Castell).